

Sedmý dílek pomeranče čili Tamarín a Gepard

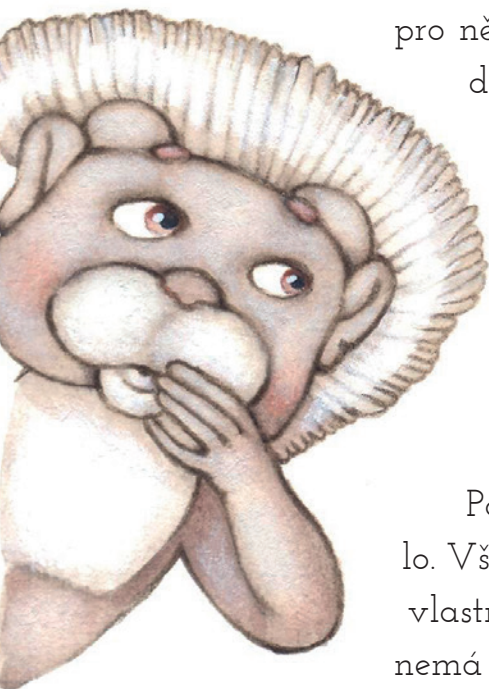
Janinka a Vítek smějí vždycky navečer ven, na procházku. Jsou už velcí. Musejí ovšem dodržovat rodinná pravidla a včas se dostavit k večeři.

A tady náhle nastaly potíže. Vítek se nikdy neopozdí - jídlo je pro něj náramně důležitá věc. Zato Janinka! Skoro pokaždé přiběhne pozdě, celá udýchaná. A nejen to: U jídla ani nepromluví, hledí snivě do dálky, v misce se jen rýpe, nesní skoro nic. Tady určitě není něco v pořádku!

„Mám o ni starost,“ řekla jednoho dne paní Tamarínová manželovi. „Po procházce je vždycky nějaká divná. Nevíš, kam vlastně chodí?“

„Nevím,“ připustil Tamarín. „Ale zjistím to.“

Pokusil se s Janinkou promluvit, jenže nikam to nevedlo. Však na to přijdu! pomyslel si. Není sice pěkné stopovat vlastní dítě, ale je to v jejím zájmu. Nemá ještě rozum, nemá ty zkušenosti, co já. Musím na ni dát pozor. Je taková zasněná, kdoví co by se jí mohlo stát.

A tak se jednoho večera vydal po Janinčiných stopách. Otisky drobných tlapek vedly do dolní části zoo. Tady jsou výběhy velkých zvířat - antilop, žiraf a zeber. Je tu i ohrada pro slony a obydlí nosorožců. A tamhle... Ano, tady vedou stopy ke stromu, Janinka je bezpochyby na něm.

Tamarín se přikrčil a tichounce se vyšplhal na strom sousední. Hned Janinku spatřil. Seděla skrčená na větvi, bradu podepřenou tlapkami a nadšeně zírала do výběhu pod sebou.

Na balvanu tam spočívalo nádherné zvíře. Hnědozlatá srst s černými tečkami, ušlechtilý tvar hlavy. Gepard. Nejkrásnější ze všech velkých koček, uvědomil si Tamarín. A také nejrychlejší savec. Jeho páteř je ohebná, působí jako pružina, která vymrští tělo dopředu. Úžasné stvoření... ovšem sotva přítel pro malé opičky. Je to přece dravec! Pokud se na něj ale Janinka jen dívá, nemůže se jí nic stát. A je celkem pochopitelné, že ji okouzлил.

Tak to také vcelku uklidněný Tamarín sdělil své ženě.

„Ono to Janinku přejde!“ prohlásil. „Časem se seznámí i s dalšími zvířaty a na Geparda zapomene.“

V tom se ale bohužel mylil. Janinku jiné výběhy a klece naprosto nezajímal. Stále chodila jen za Gepardem. A co hůř - začala se doma chovat velice ošklivě.

„Proč nemáme na podlaze balvan?“ zeptala se jednoho dne. „Naše ubikace je tak malá... hloupě zařízená...“

„Prosím tě!“ užasla paní Tamarínová. „Je to téměř stejné jako v pralese. A balvan? K čemu by nám byl?“

„Dá se na něm sedět,“ prohlásila Janinka. „Rozhlížet se po okolí. Musí to být úžasný pocit, sedět výš než ostatní, vládnout jim... Je to vznešené.“

„Vznešené?! Kde jsi slyšela takové slovo?“

Janinka mlčela. Jenže jak čas plynul, používala tohle slovo čím dál víc. Její obydlí není vznešené, její bratr není vznešený, její rodiče také ne... Jsou jen obyčejní, malí tamaríni, hrají si, skáčou z větve na větev... Nedovedou se vznešeně, ušlechtilě chovat. Není v nich za mák důstojnosti!

„Tak už toho mám akorát dost!“ rozhněval se otec Tamarín, když si mu žena postěžovala a zopakovala Janinčina slova. „To má z toho chození za Gepardem. Já uznávám, že vypadá velice dobře, důstojnost mu skutečně neschází. Ale je to protivné zvíře. Stále si stěžuje, jak se v zoo nudí, prý ho často zlobí nervy nebo zase žaludek... A chová se k ostatním příliš nadřazeně. Víš o tom, že nechce bydlet mezi jinými velkými kočkami? Nesnese srovnávání - co kdyby se třeba tygři nebo panteři někomu líbili víc než on?“

„To všechno dobře vím,“ povzdychla si paní Tamarínová. „Ale nijak nám to nepomůže. I kdybychom to Janince pověděli, nebude nám věřit - a zřejmě nás nebude ani poslouchat. Je dočista poblázněná.“

Že tomu tak je, zjistil velice brzy i sám tatínek. Stačilo jen naznačit, že Gepard není tak dokonalý, jak se na pohled zdá, a Janinka se začala vztekat.

„Máš zlost, že nejsi jako on!“ křičela. „On je jedinečný, nádherný, vznešený, král zvířat!“

„Pokud vím, je za krále zvířat považován lev,“ namítl Tamarín poměrně klidně, ačkoli v něm krev vařila. „A také vím, že Gepard se nechová vždyc-ky, jak by měl...“

Ale Janinka už neposlouchala. Oči plné slz, vyrazila z pavilonu ven. Nebude poslouchat, jak pomlouvají toho, kterého tolik obdivuje... Tatínek vyběhl za ní. Nemá rozum, myslel si, nemá rozum, je celá popletená, to by tak scházelo, aby nám skočila za Gepardem do výběhu.

Janinka vyšplhala hbitě na strom, Tamarín za ní. A tu se jim naskytla skutečně nepěkná podívaná. Ošetřovatel právě postrčil Gepardovi misku s krmením.

„Tohle? Tohle jíst nebudu!“ vrčelo krásné zvíře. „Už zase králík a kuře.. Není nic jiného? No?!“ A Gepard se bleskurychle obrátil na záda. Prackami s nezatažitelnými drápy sekl po ošetřovateli. Taktak, že ten člověk uskočil. Bylo vidět, že se polekal - a také, že je mu to líto. Gepard se dál povaloval po zádech a vrčel: „To ho naučí, kdo tady vládne! To si bude pamatovat!“

„Nevděk,“ otočil se Tamarín k dcerce. „Nevděk a nevychovanost. Ve volné přírodě by mu trvalo hodně dlouho, než by sehnal takovou večeři. A takovému chování ty říkáš vznešené?!“

Janinka sklopila hlavu. Nepromluvila. Slezla ze stromu a beze slova došla do opičího pavilonu.

„Víš,“ oslovila ji paní Tamarínová vlídně, „napadlo mě, že ten balvan možná není špatný nápad. Kvůli rozhledu. Snad bychom se mohli zeptat Pavla, jestli by...“

„Není třeba,“ řekla Janinka a pustila se do večeře.

